

Rościnno, 1-3 maja 2010 r.

**LIST KRĘGU CENTRALNEGO DK
DO MAŁŻEŃSTW I KAPŁANÓW
ODPOWIEDZIALNYCH ZA DOMOWY KOŚCIÓŁ
na rok formacyjny 2010/11**

Tegoroczne spotkanie kręgu centralnego DK odbyło się w dniach 1-3 maja br., w ośrodku rekolekcyjnym położonym w archidiecezji gnieźnieńskiej w Rościnnie niedaleko Poznania. Jak co roku wsłuchiwaliśmy się w słowa, które Pan kierował do nas i staraliśmy się rozeznawać Jego wolę względem wspólnoty Domowego Kościoła w Polsce i poza jej granicami. Podsumowaliśmy mijający rok pracy formacyjnej oraz pochyliśmy się nad najważniejszymi zagadnieniami dotyczącymi kolejnego roku pracy w DK.

Podczas spotkania wracaliśmy myślami do tych dni, które stały się dla wszystkich Polaków czasem rekolekcji narodowych, lekcją historii i patriotyzmu. Modliliśmy się za tych, którzy zginęli w katastrofie prezydenckiego samolotu i w intencji ich rodzin. Pytaliśmy siebie samych: co to znaczy służyć Ojczyźnie, podejmować odpowiedzialność za to, co się w niej dzieje, troszczyć się o narodowe dziedzictwo? W odpowiedziach na te ważne pytania pomagały nam słowa Kardynała Stefana Wyszyńskiego, odczytywane w wielu momentach naszego całego spotkania, które pobudzały do refleksji i mobilizowały nas do pracy. W oddaniu się służbie w Domowym Kościele bardzo wyraźnie odczytujemy wymiar podjęcia przez nas odpowiedzialności za Ojczyznę.

Dla nas po Bogu, największa miłość - to Polska! Musimy po Bogu dochować wierności przede wszystkim naszej Ojczyźnie i narodowej kulturze polskiej. Będziemy kochali wszystkich ludzi na świecie, ale w porządku miłości. Po Bogu więc, po Jezusie Chrystusie i Matce Najświętszej, po całym ładzie Bożym, nasza miłość należy się przede wszystkim naszej Ojczyźnie, mowie, dziejom i kulturze, z której wyrastamy na polskiej ziemi. I chociażby obwieszczono na transparentach najrozmaitsze wezwania do miłowania wszystkich ludów i narodów, nie będziemy temu przeciwni, ale będziemy żądali, abyśmy mogli żyć przede wszystkim duchem, dziejami, kulturą i mową naszej polskiej ziemi, wypracowanej przez wieki życiem naszych praojców. Stąd istnieje obowiązek obrony kultury rodzimej. Kard. Stefan Wyszyński, Kraków, 12 V 1974

Tematyka listów kręgu centralnego kierowanych co roku do odpowiedzialnych za DK dotyka istoty obecności i formacji w Domowym Kościele, gałęzi rodzinnej Ruchu Światło-Życie. List z 2007 roku mówił o hierarchii ważności spotkań we wspólnocie DK, podkreślając, że podstawowym miejscem formacji dla małżonków jest rodzina. W 2008 roku list przypominał prawidłowy przebieg spotkania kręgu oraz wskazywał na zadania i odpowiedzialność par rejonowych. Ostatni list z 2009 roku podkreślił ogromne znaczenie przeżywania rekolekcji formacyjnych w rozwoju duchowym każdego małżeństwa.

Dziękujemy wszystkim małżeństwom i kapłanom, którzy pochylili się bardzo dokładnie nad sprawami poruszonymi w wymienionych listach i starali się po rozeznaniu wprowadzić pewne zmiany w dotychczasowej pracy wspólnot, którym służą. Dziękujemy za Waszą troskę o wierność charyzmatowi w diecezjach, rejonach i kręgach. Wierzymy, że tegoroczny list skierowany do odpowiedzialnych za DK stanie się zachętą do podjęcia w nadchodzącym roku formacyjnym wysiłków, by przybliżyć i jednocześnie zachęcić

wszystkich małżonków do pogłębienia zagadnień w nim zawartych.

W minionym czasie, podczas różnych rekolekcji oraz spotkań z odpowiedzialnymi za DK w rejonach i diecezjach, bardzo często pojawiały się pytania o tę część spotkania, którą jest dzielenie się realizacją zobowiązań. Siostra Jadwiga nazywała ją „sercem” całego spotkania kręgu. Dostrzegliśmy, iż jest ona najslabiej rozumianą, a jednocześnie najtrudniejszą częścią. Dotyczy to zarówno nowych, jak i dojrzałych kręgów. Dlatego **w tegorocznym liście pragniemy zwrócić uwagę na to, co jest celem i sensem naszej obecności i formacji w kręgu DK oraz pokazać, co jest warunkiem naszego postępu w życiu duchowym.**

Przyjrzymy się zatem najważniejszej części miesięcznego spotkania kręgu – **dzieleniu się realizacją zobowiązań**. Postaramy się odpowiedzieć na pytanie: Jak przygotować i przeprowadzić tę część spotkania kręgu, aby małżonkowie rozumieli i dostrzegli rolę poszczególnych zobowiązań w rozwoju ich życia duchowego i rozwoju formacji?

Ks. Franciszek Blachnicki podkreślał, że istotnym warunkiem życia wspólnoty jest gromadzenie się w imię Chrystusa. Na krąg przychodzi się w imię Chrystusa, aby spotkać się z Nim. Jediną intencją, jedynym prawdziwym celem, motywem jest wola, aby lepiej poznać Boga, mocniej Go kochać, lepiej Mu służyć („Zasady DK”, pkt 14) Włączamy się do kręgu dla Boga i pozostajemy w nim dla Boga. Motyw jest zawsze religijny i pozostaje w ścisłej relacji do Boga. Nieustannie trzeba mieć świadomość, że krąg nie jest spotkaniem przyjaciół, szczęśliwych, że mogą się zebrać, nie jest również miejscem, w którym załatwia się różne sprawy, interesy. Jest to spotkanie małżeństw gromadzących się w imię Chrystusa, szczęśliwych, że mogą spotkać się wokół Ojca, by dzielić Jego miłość.

Krąg DK jest środowiskiem koniecznym do wzrostu wiary, jest wspólnotą małżeństw pomagających sobie nawzajem w zbliżaniu się do Boga i w budowaniu głębokiej jedności między mężem i żoną. Włączamy się do tej wspólnoty, ponieważ odczuwamy potrzebę pewnej dyscypliny i wzajemnej pomocy, znamy swoją słabość i ograniczoność swoich sił. Mimo dobrej woli w podejmowaniu codziennych wysiłków, często doświadczamy trudów życia w otaczającym nas świecie. Dobrowolnie zatem zgadzamy się na pewnego rodzaju braterską kontrolę, gdyż uważamy, że stanowi ona pomoc w wypełnianiu wspólnych obowiązków. Prosimy o tę pomoc inne małżeństwa z kręgu i jednocześnie ofiarujemy im naszą pomoc. Jest to podjęcie wzajemnej odpowiedzialności w najpełniejszym i najgłębszym sensie. Jeżeli unikamy odpowiedzialności jedni za drugich może to oznaczać, że przychodzimy na spotkanie kręgu z innych motywów niż wspólne dążenie do Boga, do świętości. Nie mając takiej motywacji nie jesteśmy otwarci na pomoc braci i siostr z kręgu, ani nie jesteśmy gotowi, aby im udzielić pomocy, gdy jej potrzebują.

Sługa Boży ks. F. Blachnicki wskazywał na potrzebę tworzenia wspólnot przywołując słowa Pawła VI z encykliki *Humanae vitae*: „*Wśród owoców, które dojrzewają, gdy prawo Boże jest gorliwie przestrzegane, niezwykle cenny jest ten, że sami małżonkowie często pragną podzielić się z innymi wynikami swoich doświadczeń. Dzięki temu w szerokich ramach powołania świeckich znajdzie się nowa i niezwykle doniosła forma apostołatu, w której równi usługują równym*” (HV 26). Celem tworzenia wspólnot jest więc niesienie wzajemnej pomocy we wspólnym dążeniu do celu.

Krąg powinien tworzyć żywą i świętą wspólnotę, w której każde małżeństwo jest odpowiedzialne za jej świętość. Tej odpowiedzialności nie można uniknąć bez uszczerbku

na całości. Ruch duchowości małżeńskiej musi być wymagający, aby w ten sposób pokazać wszystkim, że bez podjęcia trudu przez oboje małżonków nie jest możliwa głęboka przemiana ich serc ani autentyczne budowanie jedności między nimi i Panem Bogiem oraz między nimi samymi. Małżeństwa, które nie stawiają sobie i innym wymagań, utrudniają innym duchowy rozwój. Ważne jest, byśmy byli wyrozumiali dla „słabości”, ale nie akceptowali „letniości”.

ZOBOWIĄZANIA, często nazywane w DK szansami, darami lub drogowskazami, służą budowaniu jedności (communio) w małżeństwie i rodzinie (por. *Zasady DK*, 13).

Przyjęcie zobowiązań oznacza poznać je, uwierzyć w ich skuteczność jako narzędzi na naszej drodze do świętości osobistej i małżeńskiej oraz podejmować ciągłe wysiłki we wprowadzaniu ich w życie.

Przyjęcie i praktykowanie zobowiązań pomaga nam w:

- 1/ wypracowaniu w sobie wrażliwości i wytrwałości, by otworzyć się na wolę i miłość Bożą, by nieustannie poszukiwać woli Bożej względem nas samych, naszego małżeństwa, rodziny;
- 2/ rozwijaniu w sobie poczucia prawdy tak, by zaakceptować w pełni prawdę o nas samych, by odpowiedzieć na pytanie: kim jesteśmy?; by zacząć budować wspólne życie nie na półprawdach, marzeniach lub kłamstwach, ale na prawdzie;
- 3/ poszukiwaniu coraz pełniejszej jedności z Bogiem i z ludźmi, by ukierunkować nasz styl życia na innych, pozwolić im być sobą, a następnie budować relacje w oparciu o dawanie nie tego, co my chcemy, ale tego, czego inni potrzebują.
- 4/ wdrażaniu rodzinnego katechumenatu w codzienne życie, by stawać się coraz bardziej dojrzałymi chrześcijanami.

Przyjęcie przez nas zobowiązań to najlepsza droga do osiągnięcia celu, którym jest spotkanie z Panem. Otwarcie na działanie Ducha Świętego pomoże nam przemieniać się indywidualnie i jako małżeństwu. Zobowiązania nie są narzuconymi obowiązkami, dokładanymi nam do tych, którymi już jesteśmy obciążeni, choć są one wymagające i konieczne jest podjęcie konkretnych, systematycznych wysiłków ze strony każdego ze współmałżonków oraz ich obojga, by je wprowadzić w życie. Sumienne ich praktykowanie staje się początkiem drogi głębokiego nawrócenia chrześcijańskiego w prawdzie i jedności. Taka droga może naprawdę przemienić nasze życie. *Twoja miłość bez wymagań pomniejsza mnie. Twoje wymagania bez miłości zniechęcają mnie. Twoja wymagająca miłość daje mi wzrost* (ks. H. Caffarel). Wierność zobowiązaniom uzdalnia nas do konsekwentnego odnawiania i pogłębiania naszych relacji z Bogiem i z bliźnimi.

DZIELENIE SIĘ REALIZACJĄ ZOBOWIĄZAŃ jest jego (kręgu) istotnym punktem i dlatego tę część zawsze prowadzi para animatorska. Od realizacji zobowiązań zależy duchowy rozwój zarówno małżeństw jak i całego kręgu (*Zasady DK*, 16).

Dla przeprowadzenia owocnego dzielenia się niezbędne są:

- 1/ przygotowanie do niego przed spotkaniem poprzez rozmowę i ustalenie przez małżonków, czym będą dzielić się na spotkaniu;
- 2/ w trakcie jego trwania stworzenie atmosfery skupienia i modlitwy, klimatu miłości, co nie wyklucza stanowczości wobec siebie nawzajem;

3/ pamiętanie o wzajemnej odpowiedzialności wyrażającej się np. poprzez codzienną modlitwę za przeżywających trudności, podjęcie postu w konkretnej intencji, przypomnienie o dialogu małżeńskim.

Dzielenie się realizacją zobowiązań pokazuje konkretne wysiłki, które podejmują małżonkowie w rozwoju życia duchowego. Celem tego dzielenia jest wzajemna pomoc braterska na drodze nawracania się. Dzięki niemu wzrasta w nas poczucie wspólnoty. Wszyscy w kręgu jesteśmy na tej drodze i dlatego rozumiemy trudności i radości innych. Jesteśmy pewni swojej wzajemnej dyskrecji (tę przecież założyliśmy od początku powstania naszego kręgu) i dlatego nie boimy się przed sobą otworzyć. Dzielimy się zawsze w duchu miłości agape, miłości autentycznej i wymagającej, słuchamy sercem, staramy się zrozumieć innych, okazujemy im szacunek, odpowiadamy na pytania w sposób szczerzy i ufny. Rolą pary animatorskiej jest pogłębianie dzielenia się poprzez stawianie odpowiednich pytań. To ona szczególnie dba o atmosferę i ducha tej części spotkania.

Dzielenie się realizacją zobowiązań:

1/ nie jest żadną rachunkowością, statystyką, rozliczeniem (nie można go sprowadzać do krótkiego stwierdzenia „było” lub „nie było”), ale dokładną comiesięczną „pogłębioną refleksją”, która pomaga uświadomić sobie, czy w naszym życiu duchowym jest postęp czy regres;

2/ nie jest stwierdzeniem klęski lub powodzenia. Ważną rzeczą jest tu wspólne szukanie przyczyn trudności i sposobów pokonywania ich.

3/ nie jest spowiedzią. Nie powinniśmy mówić wszystkiego, lecz po prostu skomentować nasze słabości w tym zakresie, w jakim odnoszą się one do postaw, których przyswojenia wymagają od nas zobowiązania. Czasem może być to bolesne i trudne i na pewno wymaga odwagi i pokory.

Dzielenie się na każdym spotkaniu kręgu dotyczy wszystkich zobowiązań, ale można także zwrócić szczególną uwagę na jedno ze zobowiązań, aby lepiej je zgłębić i udzielić sobie skuteczniejszej pomocy. Małżeństwa mogą, a w niektórych przypadkach powinny, odwoływać się do kapłana - opiekuna duchowego kręgu, aby również od niego otrzymać wsparcie i zachętę do podjęcia kolejnych wysiłków. Dzielenie się realizacją zobowiązań prowadzi często do postanowienia wspierania modlitwą któregoś z małżeństw, przypomnienia o zobowiązaniu, którego realizacja sprawia mu trudność; zachęca jednocześnie do podjęcia konkretnej praktyki.

Życie we wspólnocie to życie w miłości: uczymy się patrzenia z miłością na innych i odkrywania w nich niezliczonych powodów do pochwały. Gdy doświadczamy wspólnoty w dzieleniu się zobowiązaniami, żyjemy intensywnie chwilą obecną, z miłością akceptujemy obecne z nami osoby, cieszymy się spotkaniem i nie pozostawiamy bez odpowiedzi tego wszystkiego, co w nas ono wzbudziło (Zobowiązania. Praktyka dzielenia się w kręgu, s.21).

Uzupełnieniem i pomocą w tym temacie mogą być następujące teksty:

1/ *List nr 0, w: Domowy Kościół. Listy do wspólnot rodzinnych, t. I s.20-29;*

2/ *Zobowiązania. Praktyka dzielenia się w kręgu, Kraków 2000;*

3/ *Spotkanie w kręgu, Kraków 2009;*

4/ *Przygotowanie i przebieg zgromadzenia miesięcznego*, w: *Domowy Kościół. Listy do wspólnot rodzinnych*, t. I, s.78;

5/ *Miesięczny krąg rodzinny*, w: *Domowy Kościół, Listy do wspólnot rodzinnych*, t. I s. 228-229;

6/ Ks. S. Wawrzyszkiewicz, *Małżeństwo drogą świętości. Historia i teologia END*, Bielsko-Biała 1999.

Dla ułatwienia planowania pracy rocznej podajemy terminy spotkań DK w roku formacyjnym 2010/2011:

- 10-12 września 2010 r. - Podsumowanie pracy rocznej DK 2009/2010 w Przemyślu;
- 14-16 stycznia 2011 r. - Spotkanie opłatkowe DK w Warszawie;
- 28 maja 2011 r. - Pielgrzymka rodzin DK do Kalisza;
- 9-11 września 2011 r. - Podsumowanie pracy rocznej DK 2010/2011 w Gościkowie (d. zielonogórsko - gorzowska)

Nie zapominajmy o terminach Dni Wspólnoty Diakonii Diecezjalnych, podczas których zawsze mają swoje spotkanie kręgi filialne. Oto one: jesienne DWDD – 6 listopada 2010 r., wiosenne – 19 marca 2011 r..

Zapraszamy bardzo serdecznie na rekolekcje dla par diecezjalnych, które odbędą się w dniach 15-17 października 2010 r. w Porszewicach k/Łodzi. Zaproszenie to szczególnie kierujemy do tych par diecezjalnych, które podejmą swoją posługę w najbliższym czasie oraz do par diecezjalnych, które nie wzięły udziału we wcześniejszej turze tych rekolekcji w październiku 2009 r.

Zapraszamy również moderatorów diecezjalnych DK razem z moderatorami diecezjalnymi Ruchu Światło-Życie na rekolekcje kapłańskie, które odbędą się w dniach 15-17 listopada 2010 r. w Porszewicach k/Łodzi.

Pary diecezjalne prosimy, aby ten list został omówiony na kręgach diecezjalnych oraz kręgach rejonowych, aby dotarł do wszystkich animatorów kręgów i małżeństw w Waszych diecezjach. Zachęcamy, aby jedno miesięczne spotkanie kręgu w nowym roku formacyjnym poświęcić pogłębieniu zagadnień omówionych w liście.

Wszystkie małżeństwa i rodziny DK oraz kapłanów – doradców duchowych oddajemy w opiekę Niepokalanej Matki Kościoła i wstawiennictwu Sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego.

W imieniu Kręgu Centralnego Domowego Kościoła

Jolanta i Mirosław Słobodowie
para krajowa DK

ks. Andrzej Wachowicz
moderator krajowy DK